
La ressonància

Ressonància. Mode fonamental de la subjectivitat amorosa: una paraula, una imatge, ressonen dolorosament en la consciència afectiva del subjecte.

- El que em ressona és el que apreng amb el cos: quelcom de tènue i agut desperta bruscament aquest cos que, mentrestant, s'ensopia en el coneixement raonat d'una situació general. La paraula, la imatge, el pensament, actuen com a fuetada. El meu cos interior es posa a vibrar, com sacsejat per trompetes que es responen i se superposen entre si. La incitació deixa una petjada, que s'amplia i tot queda (més o menys ràpidament) devastat. En l'imaginari amorós, ningú no distingeix la provocació més petita d'un fet realment consegüent: el temps es commociona cap endavant (les prediccions catastròfiques em vénen al cap de seguida) i cap enrere (recordo els «precedents» amb basarda): a partir d'una nimietat s'eleva i m'arrossega tot un discurs del record i de la mort. És el regne de la memòria, l'arma de la ressonància, del «ressentiment».

—Roland Barthes, *Fragments d'un discours amorós*.
Barcelona: Àtic dels Llibres, 2015, 224.
Traducció de Claudia Casanova.
Selecció de Jana Martínez García.